

Pravé rytířství

C. Everett

Jan přečetl se zájmem knížku o rytířských časech, které se mu tuze líbily. Potom si vyšel trochu ven, ale i cestou myslil stále na přečtenou povídku. „Proč jsem se tehdy nenarodil? Jak statečným rytířem bych byl! Bojoval bych s loupežníky, ujímal bych se slabých a opuštěných.“

Právě přemýšlel, jak by vysvobodil utiskovanou princeznu, když uviděl hochu, jak zvrátil ošatku jablek babičce, sedící na okraji chodníku. Kluk utekl opodál a ještě se babičce vysmíval, jak sbírá rozkutálené ovoce. Janovi bylo babičky líto, rád by jí byl pomohl sebrat ovoce, avšak styděl se lidí, kteří se na to dívali a smáli. Jan se v duchu zlobil na zlého kluka, rád by mu byl natloukl, ale pomyslil si: „Možná, že je silnější, než já sám. Třebas by natloukl on mně, a lidé by se mi ještě vysmáli.“ Proto šel mimo, aniž projevil soucit nebo hněv. Myslí, že se už nepovažoval za udatného rytíře, nýbrž pochopil, jak málo by se hodil do rytířských dob se svou opatrností a zbabělostí.

I za našich časů je dost příležitostí denně pro muže i děti, nejsou-li ovšem zbabělci. Vyžaduje odvahy, abychom se nezúčastnili zlého skutku, když se nám kamarádi proto smějí, že jsme bázlivi. Ti jsou bázlivi, kteří jdou s většinou proti své vůli. Vyžaduje odvahy postavit se někomu, kdo týrá slabšího a popuditi ho na sebe. Vyžaduje odvahy vysvobodit zvířátko z rukou trapičů, kteří z jeho bolesti mají jen smích. Takovým rytířem buď Jene!

*Svítání: čtení pro děti, ročník druhý, v Praze 1917
Řídil a vydával Frank Mužík, vytiskla knihtiskárna Grafia*